

Arrest

nr. 141 371 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in Ngawa te Tibet. U woonde er samen met uw ouders, zus, broer en oom in het dorp Sewa. Uw ouders waren landbouwers en veetelers. Gedurende één jaar lang liep u op jonge leeftijd school in Tibet. Verder hielp u uw ouders met het bewerken van de landbouwgronden en het verzorgen van de dieren. Uw oom adviseerde u om te studeren maar dit ging niet in Tibet. Vervolgens verliet u Tibet in april 2002 om in India te studeren en op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama, en wilde u daarna terugkeren naar Tibet.

Vanuit Lhasa ging u per auto naar Dram. U reisde naar Dram met een vervalst document dat u kreeg van een zakenman in Tibet. Vervolgens verliet u Dram te voet en overnachtte u bij een vriend in

Dadghani. Nadien reisde u te voet en per bus verder naar Nepal. U kwam aan in het opvangcentrum in Nepal op 25 mei 2002. Hier werden uw naam en geboortedatum fout genoteerd omdat u een ander dialect sprak dan de persoon die u inschreef. Nadien ging u per bus verder naar Delhi, bleef hier één nacht en kwam op 22 juli 2002 aan in Dharamsala. Vervolgens verbleef u in de Soga school van 2002 tot april-mei 2007. In de school werd u ook ingeschreven op basis van de gegevens die in uw registratieformulier van Nelen Khang stonden. Omdat u de ambitie niet had om in India te wonen -u wilde immers terugkeren naar Tibet-, registreerde u zich niet in de school.

Nadat u de school verliet, ging u in Ganj (Dharamsala) wonen. U woonde hier eerst alleen en huurde daarna het huis samen met een vriend. In 2009-2010 ging u samenwonen met D. L. in Dharamsala. U trouwde met haar in januari 2011. Van 2007 tot aan uw vertrek uit India werkte u als ober in een restaurant en gaf u soms massages. Gedurende heel uw verblijf in India beschikte u niet over een Registration Certificate (RC). U verkreeg geen RC omdat u niet geregistreerd werd in de Soga school. Rond 2009-2010 ging u samen met een groep Tibetanen die ook geen RC hadden naar het Tibetaans Bureau. Jullie werden hier niet geholpen en u verkreeg geen RC.

U kon niet terugkeren naar Tibet omwille van een incident dat plaatsvond in 2008. Op 17 maart 2008 vond er een opstand plaats in Tibet waar uw oom aan deelnam. Hij werd gearresteerd door de Chinese autoriteiten en opgesloten in de gevangenis. Hier werd hij gemarteld en later vermoord. De Chinese overheid liet uw familie een soort overeenkomst ondertekenen waarin uw familie beloofde om deze informatie niet naar buiten te brengen. In ruil hiervoor gaf de Chinese autoriteit het lichaam van uw oom terug aan uw familie. Er werden foto's van uw oom zijn lichaam genomen en buiten Tibet gesmokkeld. Via uw jongste broer die in de Verenigde Staten (VS) verblijft kreeg u deze foto's ook in handen. Deze foto's werden aan het Bureau van de Dalai Lama bezorgd.

U verliet India in september 2013 omdat u geen RC had en niet kon terugkeren naar Tibet. Met behulp van een smokkelaar reisde u met een vliegtuig van India naar een voor u onbekend land. U reisde met een auto verder tot in België, kwam aan op 3 september 2013 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een USB-stick, een brief, een attest van het opvangcentrum in Nepal, uw groen boekje en een bewijs betaling.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegd document (Green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: N. G. (alias N. en N. G.), geboren op 8 november 1984 en geboren te Sewa, China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3-4/18 en gehoorverslag CGVS 2 p.3-6/12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2002 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van de moord op uw oom, en uw scholing en verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2002 verbleef u tot april-mei 2007 in de Soga school in Dharamsala. Nadat u de school verliet huurde u een huis in Ganj. In 2009-2010 ging u met uw vriendin samenwonen in Dharamsala. U werkte van 2007 tot uw vertrek uit India in september 2013 in een restaurant en gaf massages.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. U zou zich nooit geregistreerd hebben in de Soga school omdat u steeds de intentie had om terug te keren naar Tibet. Ook beweerde u nooit problemen te hebben ondervonden in India omdat u niet over RC beschikte. Enkele jaren nadat u de Soga school verliet, zou u samen met een groep mensen een RC zijn gaan aanvragen maar verkreeg u er geen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.11-13/18 en gehoorverslag CGVS 2 p.7-10/12). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig omwille van volgende redenen. Ten eerste is het uiterst merkwaardig dat u gedurende vijf jaar lang naar de Soga school ging zonder hier geregistreerd te zijn. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende tien jaar lang deelnam aan het openbaar leven in India zonder enige problemen te hebben ondervonden. Zo zou u zonder hinder meer dan vijf jaar lang gewerkt hebben in India. Ten derde kan u geen enkel bewijs voorleggen ter staving van uw bewering dat u geen RC had, noch van de pogingen die u ondernomen zou hebben om een RC te verkrijgen. Omwille van voorgaande redenen kan er logischerwijze verondersteld worden dat u over een RC beschikt(e).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u geen verblijfsvergunning had in India en niet kon terugkeren naar Tibet. Zoals reeds vermeld erkent het CGVS uw vrees ten opzicht van de VRC en wordt India beschouwd als eerste land van asiel. Daarnaast legde u leugenachtige verklaringen af betreffende uw RC en kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u niet over een verblijfsvergunning beschikte in India. Ook haalde u aan dat u eens verplicht werd om een hogere prijs voor een taxirit te betalen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.13/18). Voorgaande redenen vormen echter geen elementen waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asieliinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asieliinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asieliinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-16/18). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde foto's (USB-stick), een brief van uw oom en een attest van het opvangcentrum, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw reisweg en problemen in China gelden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/3 en artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker nooit in het bezit geweest te zijn van een Registration Certificate (RC), *i.e.* de verblijfsvergunning die door de Indiase overheid aan de Tibetanen wordt uitgereikt. Verzoekers verklaring nooit in het bezit te zijn geweest van een RC is echter niet aannemelijk aangezien (i) het vooreerst ongeloofwaardig is dat verzoeker vijf jaar zou hebben gestudeerd aan de Soga-school zonder er zich te laten registreren, (ii) hij meer dan vijf jaar lang gewerkt heeft in India, waarvoor luidens informatie toegevoegd aan het administratief dossier een RC vereist is (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 22 en volgende), (iii) hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn beweerde vruchteloze poging om assistentie te bekomen van het CTA en tenslotte gezien (iv) uit objectieve informatie is gebleken dat zowat elke Tibetaan in het bezit gesteld is van een RC en de Indiase en Tibetaanse overheid alles in het werk stellen om de Tibetanen in India te voorzien van de juiste documenten. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift weliswaar in zijn stelling nooit een RC te hebben gehad, doch onderneemt geen poging om bovenvermelde motieven te ontkrachten met pertinente argumenten.

Ook verzoekers bewering nooit in het bezit gesteld te zijn geweest van het reisdocument (IC) dat de Indiase overheid aan de Tibetanen uitreikt, is niet geloofwaardig. Terecht wijst de commissaris-generaal er in zijn bestreden beslissing op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van

de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Verzoekers verklaringen met betrekking tot een vals paspoort waarmee hij zou gereisd hebben zijn immers niet geloofwaardig aangezien hij in het geheel niet bekend was met de identiteits- en andere gegevens die in dit paspoort werden vermeld. Indien verzoeker zoals hij beweert werkelijk een smokkelaar zou hebben ingeschakeld voor zijn reis naar Europa, dan kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar tegengehouden worden. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven probleemloos te passeren. Dat verzoeker kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder enige kennis te hebben van de gegevens in dit paspoort, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoeker niet met valse documenten reisde maar wel met zijn eigen IC dat hij achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

Hoe dan ook, uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker verwijst naar een stelling van een "*expert waarop de Australische beroepsinstantie in asielinstanties beroep doet*" om te besluiten dat zelfs een effectieve registratie geen garanties biedt voor een mogelijke terugkeer, doch dit betreft een niet gestaafde bewering die op geen enkele wijze afbreuk kan doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen steunt op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA. In zoverre verzoeker erop wijst dat het IOM nog geen aanvragen kreeg om vrijwillige terugkeer naar India voor Tibetanen te organiseren, merkt de Raad op dat dit gegeven op zich geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat Tibetanen in het bezit van een geldig reisdocument afgeleverd door de Indiase autoriteiten zonder moeite een inreisvisum krijgen, zoals overigens expliciet bevestigd werd door de vertegenwoordiger van IOM België in zijn verklaring weergegeven op p. 4 van het verzoekschrift. Waar verzoeker er nog op wijst dat de CTA in Dharamsala zou menen dat er geen garanties zijn op het uitreiken van een terugkeervisum en dat het Tibet Office in Brussel "*off the record*" zou hebben verklaard dat de medewerking van het Indiase consulaat te Brussel niet evident is, stelt de Raad opnieuw vast dat dit louter blote beweringen betreffen die op geen enkele wijze afbreuk kunnen doen aan de bevindingen van de objectieve informatie van de commissaris-generaal.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering op heden niet in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt

dienaangaande op dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, de administratieve verblijfsstatus van Tibetanen louter afhangt van beleidsinstructies, de registratie en verlenging van het verblijfsrecht *“praktische moeilijkheden ondervindt”* en de openheid van de Indiase overheid naar de Tibetanen afneemt. Verzoeker betwist verder de objectiviteit van de informatie van de commissaris-generaal, door erop te wijzen dat daarvoor bij uitstek de CTA als bron is aangewend.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor refoulement opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19).

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht van de Tibetanen louter steunt op beleidsinstructies die erg makkelijk gewijzigd kunnen worden en daardoor conjunctuurgevoelig zijn, terwijl de openheid van de Indiase overheid naar Tibetanen toe afneemt, blijkt anderzijds uit de informatie van de commissaris-generaal dat het verblijfsrechtelijk stelsel steunt op een wettelijk kader, namelijk op officiële en publiek gemaakte maatregelen (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*) die door de Indiase regeringen zijn uitgevaardigd in uitvoering van de algemene verblijfswet (*“Foreigners Act”*) (*ibid.*, p. 14-15). Wat betreft verzoekers stelling dat de openheid van de Indiase overheid naar de Tibetanen toe afneemt, stelt de Raad vast dat deze stelling evenmin weerslag vindt in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden (*ibid.*).

Voor wat betreft de toekenning en de verlenging van het verblijfsrecht voor Tibetanen, waarbij verzoeker gewag maakt van *“praktische moeilijkheden”*, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat op de website van het Indiase *“Bureau of Immigration”* concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken. Zij dienen zich met een nieuw attest van de CTA aan te melden op het politiekantoor waar zij hun RC in bewaring gegeven hebben, teneinde dit document opnieuw te verkrijgen en te laten verlengen (*ibid.* p. 11). Uit dezelfde informatie blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen een administratieve verplichting betreft waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. In de praktijk betreft de verlengingsprocedure een formaliteit die *“gemakkelijk”* verloopt. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *“routineus en gesmeerd”*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor *“Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, De

Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker levert in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, namelijk dat deze “*daarvoor de CTA als bron bij uitstek aanwendt*”, doch dit blijkt andermaal niet uit de informatie zelf, die daarentegen duidelijk vermeldt dat de informatie tot stand kwam uit verklaringen van zowel de Indiase autoriteiten, de CTA als van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker bij zijn asielaanvraag aflegde, blijkt dat verzoeker India verlaten had omdat hij er geen RC had en eens verplicht werd om een hogere prijs voor een taxirit te betalen dan Indiase staatsburgers.

Sub 2.2.2.1. is reeds gebleken dat aan verzoekers bewering geen RC te hebben gehad, geen enkel geloof kan worden gehecht. Met dat RC, dat voor elke Tibetaan verkrijgbaar is en dat voor verzoeker bij een terugkeer naar India opnieuw kan worden opgenomen, hebben Tibetanen vrije toegang tot de private Indiase arbeidsmarkt. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de Tibetaanse gemeenschap succesvol gebruik maakt van de economische kansen die deze toegang tot de arbeidsmarkt biedt (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 22 en volgende). Wat betreft het gegeven dat verzoeker duurdere tarieven wordt aangerekend bij het nemen van taxi's als Indiase staatsburgers, stelt de Raad vast dat dergelijke incidenten op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ‘ernstige schade’, dan wel als ‘vervolging’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen te worden. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde blijkt derhalve niet dat hij zijn eerste land van asiel, India, is ontvlucht omwille van redenen die verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER